

Hồi Thứ Chín Mười Hai

HOÀNH SANH TÌNH TRƯỜNG

Đinh Hạo suy nghĩ giây lát nói:

– Ta có một ước hẹn tại Ngũ Phúc khách điểm!

– Thế thì đệ cứ đi đi, chú ý chớ làm bại lộ chỗ này nha.

– Tiểu đệ sẽ cẩn thận tối đa.

– Con bé cũng khá ngoan, ăn uống ngủ nghỉ bình thường, người chớ quan tâm việc này.

– Vâng.

Đinh Hạo ra khỏi phòng, vì sợ bại lộ hành tung, hán bèn vượt tường nhảy vọt ra ngoài, đi khoảng nửa dặm đường rồi quẹo vòng về đại lộ, sau đó mới ngang nhiên bước vào thành.

Chẳng mấy chốc đã tìm tới Ngũ phúc khách điểm được tiểu nhị hướng thẳng vào hậu viên, một chiếc cửa sổ phòng đầu ở dãy viện bên phải xoẹt một tiếng mở toang ra, từ bên trong phòng phát ra tiếng nói của người con gái:

– Đinh đệ đến bây giờ người mới tới?

Không ai xa lạ chính là Cổ Thu Linh.

Đinh Hạo vội lên tiếng đáp:

– Phiền tỷ tỷ đợi lâu vậy, Đinh Hạo bước vào phòng, thấy cái bàn đặt gần cửa sổ đã được bày ra các thứ rượu thịt, hai đôi đĩa và hai cái ly, trong ly cũng đã rót đầy rượu.

Cổ Thu Linh vội kéo cái ghế gần bàn nói:

– Đinh đệ, chúng ta uống vài ly nào!

Đinh Hạo nói đùa:

– Tiểu đệ cũng háo vật trong ly sao?

Cổ Thu Linh trợn mắt nhìn hắn, nung nịu nói:

– Đệ lại học biết lối dùng từ rồi.

Đinh Hạo vội chấp tay nói:

– Thôi để tiểu đệ xin lỗi tỷ tỷ vậy.

Cổ Thu Linh cười tủm tỉm, tình thâm đậm đà nhìn Đinh Hạo một cái, nói:

– Ngồi tự nhiên, chúng ta vừa ăn vừa nói được rồi.

Hai người ngồi đối diện nhau, Đinh Hạo có chút hồi hộp không yên, còn Cổ Thu Linh mặt mày hớn hở như mùa xuân, rót rượu nâng ly, ăn uống được một lúc khá lâu, Đinh Hạo ngập ngừng nói:

– Bây giờ tử tử đi đứng thế nào?

Má phấn của Cổ Thu Linh đỏ say, trông đẹp chẳng tả xiết, thoáng nghe Đinh Hạo nói, y lên tiếng nói giọng u buồn:

– Hình như đệ chẳng muốn ngồi lâu với ta?

Đinh Hạo quýnh quang nói:

– Tử tử sao nói thế, người hiểu lầm ý đệ rồi.

– Thế thì người nói làm sao?

– Tại vì tiểu đệ cho rằng tử tử còn việc cần làm vậy?

– Ta xong việc rồi, sự việc của Hắc Nho coi như đã xong, đồng thời tin tức đã truyền về bản cung rồi!

– Ạ! Thế thì tử tử có tùy tùng theo?

– Đương nhiên số người liên lạc chẳng thể thiếu được!

Đinh Hạo thoát nghĩ việc quen biết Mai Ánh Tuyết phải thành thật nói lại cho đối phương biết rõ, để tránh về sau sự hiểu lầm chẳng thể giải quyết đặng, nên thừa lúc tình cảm đôi bên chưa đến nỗi đậm đà nói rõ sự thể mới là thượng sách, hấn nghĩ thế bèn định thần, chậm rãi nói:

– Tử tử, tiểu đệ có một việc xin phụng cáo!

– Việc gì người cứ nói.

Đinh Hạo trấn tĩnh lại mối tình, sau đó thản nhiên nói:

– Lúc tiểu đệ mới xuất đạo hành tẩu giang hồ, có quen biết một người bạn gái tên Mai Ánh Tuyết...

Mặt mày Cổ Thu Linh liền biến sắc, y như tia nắng sáng rực bỗng bị cơn phù vân che án không bằng, Đinh Hạo đã tiên liệu được y sẽ có phản ứng này, cho nên hấn chẳng quýnh quáng hốt hải chút nào, dừng giây lát, hấn lại nói tiếp:

– Y bị Kim Long bang bắt cóc, chẳng biết họ dùng thủ pháp tà ma gì đã khống chế y đến nỗi mất cả lý trí, tiểu đệ vì việc này mà lo buồn không ít...

Cổ Thu Linh gượng cười nói:

– Đinh đệ nói cho ta biết việc này là muốn ta tìm cách cứu chữa chăng?

Đinh Hạo sượng sùng nói:

– Đệ không muốn dấu tử tử việc này, đồng thời cũng mong tử tử trợ lực vậy.

Bầu không khí bây giờ ngọt ngào oái ăm làm sao, đến nỗi cả hai bên chẳng biết nói gì cả.

Cổ Thu Linh cố gắng kiềm chế tình cảm của mình, má phấn co rút luôn chẳng dừng, cuối cùng y buồn bã cười gượng nói:

– Đỉnh đệ người rất yêu nàng phải không?

Đỉnh Hạo đỏ mặt ngay, hắc khó trả lời câu hỏi này vô cùng, vì tình yêu của hắc và Mai Ánh Tuyết rất kỳ diệu, từ lúc hai người quen nhau cho tới bây giờ, tình cảm của đôi bên chỉ trưởng thành trong trạng thái vi diệu khó tả, hai người chưa tỏ tình ý công khai bao giờ, và cũng chẳng có thể non hẹn biển chỉ biết đôi bên thương yêu nhau thế thôi, riêng về Đỉnh Hạo thì hắc phải công nhận là rất yêu thương nàng.

Nếu hắc trả lời thẳng thắn, ắt phải làm tổn thương đến tình cảm của Cổ Thu Linh thôi.

Còn phủ nhận thì Cổ Thu Linh ắt sẽ không buông tha, cuối cùng lại càng khó xử hơn.

Hắc nghĩ tới đây ra vẻ ung dung nói:

– Tỷ tỷ đệ không buông tay chẳng lo, vì đệ không biết ngoài ra còn có người nào khác hơn lo lắng cho nàng chẳng?

– Ta chẳng hiểu đệ muốn nói gì?

– Tỷ tỷ nói ra thì rất lạ, cho đến bây giờ đệ vẫn chưa biết lai lịch chân thật của nàng và ngay cả họ tên nữa.

– A! thế thì chuyện lạ rồi, nhưng như thế cũng chẳng sao, Đỉnh đệ người chớ nên lo lắng chuyện đâu đâu nữa làm gì, ta hỏi người có yêu nàng chẳng? Người vẫn chưa trả lời ta mà.

Câu hỏi này rất có phân lượng, Đỉnh Hạo buộc lòng không còn cách nào hơn, đánh liều nói:

– Phải, đệ rất yêu nàng! Cổ Thu Linh cúi đầu xuống, sau đó lại ngược đầu lên, hai bên khóe mắt thấm ướt muốn nhỏ lệ, thê lương u buồn cười gượng nói:

– Đỉnh đệ thật là có duyên nhưng lại vô duyên.

Câu nói này rất lộ liễu nói hoạch toẹt hết tâm sự của y ra, Đỉnh Hạo nghe nói thế liền quỳnh quáng chẳng biết nói sao, luận về sắc đẹp và tài năng, y quyết chẳng thua sút Mai Ánh Tuyết chút nào, chỉ hơn thua có một chữ duyên mà thôi.

Hắc nói được gì bây giờ?

Cổ Thu Linh lại nói tiếp:

– Đỉnh đệ, chần tỷ tỷ chẳng bằng nàng!

Đỉnh Hạo đỏ phừng cả hai má:

– Tỷ tỷ thế thì người lầm rồi, tỷ tỷ thuộc tiên lộ minh châu, sắc đẹp vô song, chỉ vì chỉ vì

– Chỉ vì thế nào?

– Chỉ hận rằng quen biết nhau quá muộn màng mà thôi.

Hai bên khước mắt của Cổ Thu Linh nhỏ xuống hai dòng ngân lệ, nụ cười cay đắng, nụ cười châm biếm lấy mình và thê lương buồn bã.

– Đệ đệ đây là lời nói phát ra từ đáy lòng người chứ?

– Vâng.

– Thế thì tỷ tỷ ta đã mãn nguyện lắm rồi, bây giờ hồng nhan tri kỷ của đệ ở đâu?

– Tạm thời nương thân ở nhà người bạn.

– Đệ cũng biết nghĩa mẫu của ta mất đi ký ức đến nay vẫn chưa khôi phục, chắc đệ cũng không trách ta không tận lực chứ?

– Tỷ tỷ chớ nói thế, điều này đệ rất thông cảm.

Cổ Thu Linh nghiêng đầu suy tư một hồi nói:

– Người yêu mà đệ đã nói có phải là cô gái từng hạ thủ tấn công đệ chẳng?

Đinh Hạo kích động nói:

– Chính là nàng!

– Nàng rất đẹp?

– Nhưng tỷ tỷ cũng chẳng tầm thường nha!

– Nhưng chúng ta... Ô! Đã nói bỏ qua chuyện này bây giờ lại còn đề cập nữa, người còn một vị đại tỷ tỷ nữa phải không?

Đinh Hạo ngạc nhiên nói:

– Đệ còn người tỷ tỷ nào đâu?

Má phấn của Cổ Thu Linh thoát biến nói:

– Đinh đệ có lẽ ta không tiện hỏi, đây là tư ẩn của đệ mà!

Đinh Hạo như tắm mình trong mây mù không bằng hấn hoang mang hỏi:

– Tỷ tỷ người nói thế là sao?

– Muốn ta chỉ đích danh người đó ra sao?

– Tỷ tỷ biết điều gì cứ nói ra!

– Xích Ảnh Nhân chẳng phải là tỷ tỷ của người sao?

Đinh Hạo ngạc nhiên sau đó cười ha há nói:

– Phải nó là đại ca mới đúng.

Cổ Thu Linh giận lẫy nói:

– Đến giờ phút này đệ còn định giấu ta chẳng?

Đinh Hạo cau mày nói:

- Tỷ tỷ nói đùa đấy chứ?
- Không ta chẳng nói đùa đâu.

Đinh Hạo thoáng giật mình nói:

- Xích Ảnh Nhân là người nữ sao?
- Đúng vậy, y hóa trang rất khéo, nếu y là nam làm gì vào được Uy Linh Cung, chỉ có Đinh đệ là người nam đầu tiên bước vào bản cung thôi.

Tức thì Đinh Hạo xúc động mãnh liệt, hắn không thể tưởng tượng Xích Ảnh Nhân là người nữ được, bây giờ suy nghĩ kỹ lại quả nhiên thấy có nhiều điểm đáng nghi, lúc mới quen biết mình cảm thấy y có mùi son phấn đậm đà, vả lại trong Ly trần đảo toàn là nữ nhân, chính lão ca ca cũng từng nói y có nữ khí...

Có thật y là nữ nhân chăng?

Phải rồi, Huyền Huyền chân kinh cần phải có thân nam tử nguyên dương mới tu luyện được, y nhường lại cho mình đây là một minh chứng cụ thể.

Hắn nghĩ tới đây lên tiếng nói giọng hốt hải:

- Tỷ tỷ căn cứ thế nào mà khẳng định y là nữ nhân?

Cổ Thu Linh hỏi ngược lại nói:

- Đinh đệ thực tình chẳng biết sao?

Đinh Hạo nói giọng đanh thép:

- Thật tình đệ không biết, cũng chưa từng có ý tưởng như thế!
- Tỷ tỷ tin lời nói của đệ, lúc y ghé bộ qua Đồng Phách Sơn đã bại lộ dấu tích nữ nhân, đồng thời lúc tiễn y ra cũng, ta đã khám nghiệm và xác định được y là thân nữ nhân chẳng sai chút nào.

- A! Thật không ngờ...

Thình lình một tiếng nói quen thuộc từ ngoài cửa vọng vào:

- Điều người không ngờ còn nhiều lắm!

Đinh Hạo rùng mình trầm giọng nói:

- Ai đó?
- Thiếu hiệp chóng quên thế, chẳng nhận ra giọng nói của ta ư?

Tiếng nói vừa dứt, một luồng gió nhẹ đẩy tới tung cánh cửa ra, một bóng người đỏ hoa đứng cách xa cánh cửa vài bước.

Ánh mắt của Đinh Hạo lướt tới, bất giác thất thanh kêu lên:

- Phương Bình!

Người vừa xuất hiện chính là Phương Bình đệ tử của Huyết Ảnh phu nhân

chẳng trách được giọng nói quen thuộc đến thế, Đinh Hạo sức hồi tưởng cảnh tượng y công mình hành tẩu trong núi khi xưa, mặt mày bất giác nóng đỏ bừng bừng.

Ánh mắt của Phương Bình lướt sang Cổ Thu Linh, gương mặt liền hiện ra một thần sắc lạ thường, khó hình dung ra được.

Đinh Hạo lạnh lùng nói:

– Phương cô nương đến đây có điều chi chỉ giáo?

Mặt Phương Bình lạnh như tiền nói:

– Phụng mệnh của phu nhân mời người!

Trước mắt của Đinh Hạo lại hiện ra dung mạo sắc đẹp vô song của Huyết Ảnh phu nhân, y liệt danh một trong Thiên địa bát ma niên kỷ cổ lai hy thế mà trông y hơn là hai mươi cái xuân xanh bằng không người ở chốn giang hồ được người xưng bằng Hồ tinh, Đinh Hạo thoáng nghĩ đã tưởng đến bị y quấy quýt làm phiền nhiều lần, lửa giận như mới còn đây, hắn bèn cười lạnh lùng nói:

– Có chuyện gì chẳng?

Má phần của Phương Bình vẫn lạnh như băng tuyết, khác hẳn với thái độ lả lơi khi xưa, y mím môi nói:

– Đinh Hạo có thể nói rằng phu nhân là người tình số một trên thế gian này.

Đinh Hạo chẳng nín được bật lên một tràng cười ha hả cất tiếng nói giọng mỉa mai:

– Phu nhân vẫn chưa quên tình tại hạ chẳng?

Mặt mày của Cổ Thu Linh biến đổi rất ư khó xem, bằng giọng điệu lạnh lùng nói:

– Đinh đệ, y là ai?

Đinh Hạo xoay người sang nói:

– Phương Bình cô nương, đệ tử của Huyết Ảnh phu nhân đã khét tiếng giang hồ này.

– A!

Cổ Thu Linh thất thanh kêu lên một tiếng, cảm miệng không nói gì nữa.

Phương Bình với cặp mắt hận thù quét nhìn Cổ Thu Linh một cái nói:

– Đinh thiếu hiệp, gần đây người quả thật xuân sang đặc ý rồi?

Đinh Hạo bất giác phẫn nộ nói:

– Phương cô nương, nếu cô còn ăn nói hồ đồ thế này thì chờ trách tại hạ phải đuổi khách nha!

Phương Bình lạnh lùng tăng hắng một tiếng nói:

– Đinh thiếu hiệp nếu không có lệnh của phu nhân thì ta cũng chẳng đến gặp người, và chỉ muốn gặp người thôi...

– Như thế nào?

– Người có biết đã hy sinh thế nào cho người không?

Đinh Hạo bữu môi nói:

– Đây quả là kỳ đàm rồi, người cứ nói xem?

Phương Bình nghiêng răng giận run nói:

– Phu nhân đang đợi người có việc muốn nói!

Đinh Hạo cương quyết nói:

– Tại hạ không rảnh!

– Người chẳng muốn cứu ý trung nhân của người sao?

– Người... nói sao?

– Ta nói thiếu nữ áo trắng Mai Ánh Tuyết ý trung nhân của người! Đinh Hạo rùng mình ngồi bật dậy, hốt hải nói:

– Ý người muốn nói gì?

Phương Bình lạnh lùng nói:

– Người đi hay không tùy người, phu nhân chờ đợi người ở ngoại thành Bắc môn, chỉ một mình người đến thôi, ngoài ra không một người thứ hai nào đến được.

Dứt lời, y xoay người bỏ đi, không nói thêm một lời nào nữa.

Đinh Hạo cất tiếng nói to:

– Người đừng đi vội!

Phương Bình chẳng thèm quay đầu trở lại, chỉ trong nháy mắt đã ra khỏi khách điểm.

Đinh Hạo ngậy người chẳng nói lời nào cả, sự xuất hiện của Phương Bình đã khiến hắn cảm thấy ngạc nhiên, nhưng lời nói của y càng khiến hắn sửng sốt chẳng ít, phen này Huyết Ảnh phu nhân lại có ý đồ gì đây? Y vẫn chưa chịu buông tay ư? Mình còn nhớ lúc ở Hình Sơn y hiện thân quá rối mình, cuối cùng y từng nói: Chúng ta cứ chờ xem, y đã quyết chí phục thù chẳng?

Chẳng lẽ y cũng là một phần tử của Kim Long bang chẳng?

Tâm thần của Mai Ánh Tuyết bị chế có phải là kiệt tác của y chẳng?

Hắn nghĩ tới đây bất giác giận run nghiêng răng kêu côm cộp.

Cổ Thu Linh trông hắn biến sắc, ngạc nhiên hỏi:

– Đinh đệ chuyện gì thế?

Đinh Hạo đem những chuyện bi Huyết Ảnh phu nhân quá rối trước kia thuật

lại cho Cổ Thu Linh nghe một phen, mục đích vì ngại Cổ Thu Linh sanh lòng hiểu lầm.

Sau khi Cổ Thu Linh nghe kể xong, bèn cau mày nói:

– Đệ chuẩn bị đến dự ước hẹn đó chẳng?

Đinh Hạo gật đầu nói:

– Phải đi dự vậy, vì đối phương đã đề xuất vấn đề của Mai Ánh Tuyết mà đệ thì đang cảm thấy sốt ruột chưa biết phải giải quyết vấn đề của Mai Ánh Tuyết thế nào đây!

Cổ Thu Linh nhướn đôi mày liễu thành hình chữ nhất, trầm giọng nói:

– Người có biết đối phương đã gài bẫy thế nào chẳng?

Đinh Hạo rùng mình nói:

– Thế thì phải chịu thôi, đến lúc đó tính sau.

– Ta đi với người!

– Không được, đối phương đã nói trước không người nào thứ hai được phép xen vào.

– Nhưng ta chẳng yên tâm để đệ đi một mình.

Đinh Hạo nghe nói lấy làm xúc động mãnh liệt, sự lo lắng chân tình này khiến hấn áy náy vô cùng, hấn bèn nói giọng run run:

– Tỷ tỷ đệ sẽ cẩn thận ứng phó tối đa, xin người hãy yên tâm.

– Ta âm thầm theo sau, khi nào cần thiết ta sẽ hiện thân.

– Thế thì không được đệ chẳng muốn đối phương coi thường tư cách của Toan Tú Tài.

Cổ Thu Linh thở dài ra vẻ không làm gì hơn được nữa nói:

– Thế thì tỷ tỷ phải ở đây đợi đệ?

– Được, xong việc đệ sẽ trở lại ngay.

– Đệ đi ngay bây giờ sao?

– Hừ... đệ muốn gặp đối phương ngay.

– Thế thì chúng ta hãy cạm thêm ba ly nữa...

– Vâng!

Hai người không nói gì nữa, lặng lẽ ăn uống, mạnh ai nấy nghĩ tưởng tâm sự của mình, bầu không khí trở nên buồn tẻ ngọt nhạt thời gian trôi qua thật nhanh. Đinh Hạo nốc cạn ly rượu cuối cùng ngồi bật dậy nói:

– Tỷ tỷ đệ phải đi bây giờ!

Cổ Thu Linh buồn bã căn dặn nói:

– Đình đệ, người hãy cẩn thận ta ở lại nơi đây chờ người!

Đình Hạo gật đầu ra khỏi Ngu phúc khách điểm.

Huyết Ảnh phu nhân hẹn gặp mình ở Bắc môn, có âm mưu gì đây?

Hắn ra khỏi thành, dọc theo đường lộ chạy ra hướng bắc, chẳng mấy chốc hắn đã đi đến gần một khu rừng xanh trông thấy Phương Bình đã đứng đợi nơi bìa rừng, gương mặt của y vẫn lạnh lùng như lúc trước.

Đình Hạo chạy tới chỗ y khoảng độ hai trượng bèn dừng bước nói:

– Phu nhân của người đâu?

– Đang chờ người ở trong rừng!

Dứt lời Phương Bình xoay người chạy vào rừng. Đình Hạo phi thân chạy theo sau y, chạy hơn vài dặm đường, bỗng thấy phía trước có một bóng người thấp thoáng hiện ra. Đình Hạo phóng mắt nhìn tới bất giác giật bắn người lên, người vừa xuất hiện chính là người bạn thâm giao Xích Ảnh Nhân.

Đình Hạo bất giác buột miệng kêu lên:

– Đại ca sao người cũng...

Trong lòng hắn sức nghĩ tới lời nói của Cổ Thu Linh lúc nãy, tức thì uất nghẹn ngay, không còn nói được nữa.

Phương Bình vẫn gương mặt lạnh như tiền, đứng ở một bên không nói một lời nào cả.

Cảnh ngộ ngay khiến cho Đình Hạo hoang mang không ít.

Xích Ảnh Nhân lên tiếng nói giọng xúc động:

– Hiền đệ người cảm thấy bất ngờ lắm phải không?

Tâm tư của Đình Hạo đã cuồng loạn lên hắn tức thời không phân tích tình huống trước mắt được, ước hẹn của Huyết Ảnh phu nhân sao lại hóa ra Xích Ảnh Nhân? Hắn bèn rùng mình nói:

– Đại ca, chuyện gì vậy?

Giọng nói của Xích Ảnh Nhân bỗng nhiên trở thành giọng nói của người nữ:

– Hiền đệ, ta chỉ ngại có một ngày nay, nhưng cuối cùng cũng phải đến thôi.

Huyết ảnh và Xích ảnh, Đình Hạo sức như đã hiểu ra, chẳng lẽ... hắn nghĩ tới đây bất giác run bắn cả người lên, sự thực này đáng sợ gớm, hắn chẳng dám suy nghĩ tiếp, gương mặt anh tuấn trở nên tái mét, và co rút lia lịa quả thực đây là sự kiện không thể tưởng tượng được.

Xích Ảnh Nhân cười giọng đau đớn, lại nói tiếp:

– Hiền đệ, người còn nhớ huynh đã nói những lời với đệ cách đây không lâu chăng?

Đầu óc của Đinh Hạo đã bấn loạn lên, chẳng còn nhớ ra gì nữa, hoang mang như người mất thần nói:

– Đại ca... đã nói những gì nào?

Xích Ảnh Nhân cười nhạt, nụ cười rất miễn cưỡng, ánh mắt lơ đãng âm u, nói giọng thê lương buồn bã:

– Đệ còn nhớ trong khách điểm tại thành Tảo dương bị Hư Ảo lão nhân dùng được vật làm mất lý trí, sau đó tỉnh lại, huynh có nói nếu một ngày nào đó đệ biết được quá khứ của ta, sẽ khinh miệt và bỏ quên ta! Bây giờ ngày đó đã đến...

Đinh Hạo nhớ ra rồi, quả thực đối phương từng nói như thế này.

Lúc ở Ly trần đảo, mình được tôn xưng là nhị chủ nhân và được đối phương biếu tặng Huyền Huyền chân kinh, và đối đãi mình hơn tình ruột thịt, cho nên mình đã xem người như tri kỷ hiếm có trên đời này, ai ngờ sự thật lại thay đổi phu phàng vô tình thế này, chẳng khác nào một cơn mộng đẹp bỗng nhiên bị phá vỡ.

Bất kể đối phương là nam hay là nữ, mỗi tình đạo nghĩa cao cả khi xưa của hai người không thể nào phủ nhận được.

Hắn cũng nhớ lại những lời nói của mình lúc đó, hắn bèn trịnh trọng lặp lại những lời nói hôm trước:

– Đại ca, tiểu đệ từng nói tình cảm của hai ta là đời đời chẳng thay đổi!

Xích Ảnh Nhân bèn mở chiếc khăn quấn đầu xuống, liền lộ ra mái tóc xinh đẹp, cởi cả chiếc áo nho sinh ra thấy ngay được bộ quần áo đỏ hoe, cuối cùng dùng đôi tay xoa nhẹ vào mặt, một gương mặt đẹp như đoá hoa hiện ra trước mắt.

Đinh Hạo y như đã quá chén, tức thì hoa mắt loạn thần, hoài nghi đây là giấc chiêm bao.

Y chẳng sai chút nào cả, chính là Huyết Ảnh phu nhân.

Mỹ nhân giang hồ này dựa vào thuật trú nhan, với tuổi đã cổ lai hy mà trông như là một thiếu phụ hơn ba mươi tuổi.

Đinh Hạo không sao hiểu nổi tên nữ ma tà ác này bỗng nhiên lại đổi tánh.

Huyết Ảnh phu nhân với nụ cười cay đắng, chẳng còn tơ hào nào đáng vẻ phóng dăng khi xưa.

– Người có thể gọi ta là đại tỷ.

Đinh Hạo cố gắng trấn tĩnh lại tinh thần, xúc động mãnh liệt nói:

– Đại tỷ, ta... tiểu đệ không thể nào ngờ được...

Huyết Ảnh phu nhân mắt nhìn Phương Bình nói:

– Người cứ đi tuần hành xung quanh bìa rừng, không cho bất cứ ai vào đây cả.

– Vâng! Phương Bình lập tức quay người đi khỏi.

Huyết Ảnh phu nhân nghiêm sắc mặt lại trầm giọng nói:

- Hiền đệ ta xin cảm tạ người không khinh miệt ta!
- Tình nghĩa cao cả của đại tỷ tiểu đệ trọn đời khó quên.

– Hiền đệ ta dùng diện mạo của Xích Ảnh Nhân xuất hiện dụ người đến Ly trần đảo, lúc đó ta muốn chiếm đoạt lấy người, nhưng... phong độ tư cách hành vi của người đã khiến ta tự thẹn bản thân bỉ ổi, đồng thời cũng tỉnh ngộ mình đang làm những việc sai quấy nghịch lại với trời đất, hồi đầu ngạn thị, ta đã thay đổi lại hẳn ý định ban đầu, ta phải chiếm lấy trái tim của người chứ không lấy thân hình của người nữa, xem như ta đã thực hiện được rồi...

– Phải, đại tỷ nói đúng lắm, người đã chiếm được trái tim của ta, trong thâm tâm ta người vĩnh viễn là người đại ca kính mến.

Huyết Ảnh phu nhân cười an ủi nói:

– Đình đệ ta mãi nguyện lắm rồi, cả đời ta chưa thực sự yêu thương người đàn ông nào, nhưng ta... đã thật tình yêu người, cả đời ta phóng đảng tạo ác tầy trời, mong rằng sau khi hạ vọng sẽ làm được một việc nào đó để an ủi mới chẳng uổng phí kiếp sống này...

– Đại tỷ, chuyện quá khứ cứ coi như là cơn ác mộng đi, bây giờ người là Xích Ảnh Nhân.

Hai mắt của Xích Ảnh Nhân ửng đỏ nói:

- Đình đệ, người có biết ta có quái tật, mỗi năm tái phát một lần.
- Vâng tiểu đệ đã biết, cũng từng chạy đi kiếm danh y chữa trị cho tỷ tỷ, nhưng chưa được toại nguyện thôi.
- Đó là báo ứng của ta.

Đình Hạo rùng mình nói:

- Báo ứng?

o O o